

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa O. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o ustalenie obowiązków regulacyjnych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 sierpnia 2015 r., VI ACa (...) Sąd Apelacyjny w (...), po ponownym rozpoznaniu sprawy, zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 3 grudnia 2012 r., XVII AmT (...) oddalający odwołanie O. S.A. w W. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) z 14 grudnia 2010 r., nr (...), w ten sposób, że zmienił częściowo decyzję Prezesa UKE z 14 grudnia 2010 r., przez usunięcie z pkt IV ppkt 1 sformułowania „w szczególności” oraz usunięcie z pkt IV ppkt 1 tiret 3 sformułowania „oraz innych form współczesnego korzystania z budynków”, nadanie pkt IV ppkt 4 treści: „obowiązek, o którym mowa w art. 40 ust. 1 PT, polegający na ustalaniu opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego w wysokości nie wyższej niż 0,05 PLN/SMS”, w pozostałym zaś zakresie oddalił

odwołanie, zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu, oddalił apelację w pozostałym zakresie i zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w części obejmującej zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez zmianę decyzji Prezesa UKE w ten sposób, że pkt IV ppkt 4 decyzji Prezesa UKE została nadana następująca treść: „obowiązek, o którym mowa w art. 40 ust. 1 PT, polegający na ustaleniu opłat z tytułu dostępu telekomunikacyjnego w wysokości nie wyższej niż 0,05 PLN/SMS”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, tj.: czy na podstawie art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.- Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2004, Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT), w zw. z art. 40 ust. 4 PT, art. 24 pkt 2 lit. a PT oraz art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. dopuszczalne jest nałożenie w decyzji administracyjnej wydanej w postępowaniu, o którym mowa w art. 22 ust. 1 PT, a w konsekwencji w wyroku w sprawie odwołania od tej decyzji (wskutek zmiany takiej decyzji), obowiązku polegającego na ustaleniu maksymalnego poziomu opłaty z tytułu dostępu telekomunikacyjnego, czy też ustalenie takiego obowiązku w takim postępowaniu nie jest dopuszczalne, gdyż może nastąpić wyłącznie w odrębnym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie została przyjęta do rozpoznania, ponieważ Sąd Apelacyjny w (...), wydając zaskarżony wyrok, zastosował się do wykładni przepisów Prawa telekomunikacyjnego dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku Sądu Najwyższego z 6 maja 2015 r., III SK 33/14 (LEX nr 1751869), a Sąd Najwyższy w obecnym składzie podzielił sposób zastosowania przepisów art. 24 ust. 2 lit. a w zw. z art. 40 PT w zbiegu z art. 13 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (Dz. Urz. UE. L 2002 Nr 108, str. 7, dalej jako dyrektywa o dostępie), z jednym zastrzeżeniem.

Mianowicie, zdaniem Sądu Najwyższego rezultaty prounijnej wykładni prowadzące do nałożenia obowiązku regulacyjnego powinny znaleźć odzwierciedlenie w sentencji decyzji, a nie tylko w uzasadnieniu orzeczenia sądowego. Nie jest to jednak uchybienie, które uzasadniałoby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania celem dokonania stosownej zmiany w sentencji orzeczenia Sądu drugiej instancji.

Odnosząc się do argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w kontekście zasad sądowego stosowania dyrektyw unijnych, Sąd Najwyższy dostrzega poruszony w niej wątek niedopuszczalności stosowania dyrektywy na niekorzyść jednostki w ramach zasady bezpośredniego skutku. Z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, ukształtowanego w szczególności w uchwałach z 13 maja 2010 r., III SZP 2/10 (OSNP z 2010 r., nr 21–22, poz. 277) i z 13 stycznia 2013 r., III SZP 1/12 (LEX nr 1281358) oraz wyrokach z 19 października 2012 r., III SK 3/12 (LEX nr 1231324), z 13 sierpnia 2013 r., III SK 57/12 (OSNP z 2014 r., nr 6, poz. 93) i z 9 czerwca 2016 r., III SK 28/13 (LEX nr 2108507), wynika wyraźnie, że zasada prounijnej wykładni prawa krajowego może prowadzić do nałożenia obowiązku regulacyjnego, który wprost (przy literalnej wykładni) nie jest przewidziany w prawie krajowym. Ponieważ w uzasadnieniu wyroku w sprawie III SK 33/14 przedstawiono wywód pozwalający na rozstrzygnięcie sprawy w taki sposób, jaki uczynił to Sąd drugiej instancji ponownie ją rozpoznając, w oparciu o prounijną wykładnię, Sąd Najwyższy nie dostrzegł publicznoprawnej potrzeby przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w celu odstąpienia od wypracowanych zasad rozstrzygania spraw telekomunikacyjnych przy uwzględnieniu potrzeby zapewnienia efektywności unijnemu prawu telekomunikacyjnemu i merytorycznego nadzoru nad działalnością Prezesa UKE. Z uwagi na charakter działań regulacyjnych na rynku telekomunikacyjnym (*ex ante*), potrzebę zapewnienia pewności prawa na rynku telekomunikacyjnym oraz kasatoryjny – w większości przypadków - charakter wyroku uchylającego decyzję Prezesa UKE z powodu wad jej warstwy argumentacyjnej, w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźne jest dążenie do wypracowania takiej wykładni przepisów Prawa telekomunikacyjnego, która - tam gdzie jest to możliwe – pozwoli pogodzić potrzebę zapewnienia ochrony sądowej przedsiębiorcy poddanemu regulacji z

postulatem merytorycznego rozstrzygnięcia o obowiązkach podmiotu posiadającego znaczącą pozycję na rynku.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.